

๖๗

สุขน้อย..สุขใหญ่

ถ้าหากว่าฉลาด รู้จักให้ทาน รักษาศีล เจริญภาวนา ถ้าแม้ว่ายังไม่
ได้สูงขึ้นไป ก็จะได้สุขในชั้นจาตุมหาราช ดาวดึงส์ ยามา ดุสิต นิมมานรดี
ปรนิมมิตวสวัตติ เหล่านี้มันก็เวียนอยู่ในรูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส นั้นแหละ
ในกามนั่นเอง มันยังเป็นกาม ไปทางโลกก็สุขนิดหน่อยเท่านั้น ไม่ได้อะไรละ สุข
อยู่ชั่วคราว

มนุษย์นี้ก็สุขอยู่ชั่วคราว ประเดี๋ยวเดียว อายุ ๑๐๐ ปีเท่านั้น อย่างมาก
หรือน้อยกว่านั้น ก็ประเดี๋ยวเดียวเท่านั้น

ถ้าเราได้เห็นเทวดาก็สุขตามส่วนขึ้นไป อายุก็ตามส่วนขึ้น จะนานหนัก
เข้า แต่ว่าถึงกระไรก็เถอะ ปรนิมมิตวสวัตติ สุขมากน้อยเท่าใดก็ช่าง สุข
ประเดี๋ยวเดียวเท่านั้น ไม่มากเท่าใด

ไปถึงรูปพรหมก็สุขเป็นกัปๆ เหมือนกัน เป็นมหากัป ถึงอกนิฏฐาภพ ถึง
เวทฬฬานันแน อัสสญฐิสัตตาโนน ๕๐๐ มหากัลป์ถึง ๕๐๐ มหากัลป์ ก็สุข
นิดเดียวอีกเหมือนกัน ไม่จริงๆ หลอกๆ ไม่จริงหรอก

สุขในชั้นเนวสัญญานาสัญญอกนิฏฐาโนน สุขสูงขึ้นไป สุขสูงขึ้นไป
ขนาดนั้นก็ขนาด ๑,๐๐๐ มหากัปเท่านั้น ไม่เท่าไรนัก สุขยิ่งขึ้นไป

นี่ไม่ใช่สุขในทางนิพพาน มีชั้นสุขสูงสุดอย่างนี้ ถ้าสุขในภพถึง ๘๔,๐๐๐
มหากัปในโลก

เพราะติดสุขในภพเหล่านี้แหละเรียกว่า ติดสุขน้อย ไม่ใช่สุขใหญ่

สุขใหญ่ คือ สุขอันไพบูรณ์ ให้ละสุขน้อยอันนั้น เมื่อไปถึงแล้วก็ไม่ติด
สุขหนักขึ้นไป ไม่ถอยเลย ไม่ได้หยุดอยู่กับที่ สุขทวีขึ้นไปเหล่านี้เลย ไม่มีถอย
กลับ

นี่ต้องนับว่าวิชาวัดปากน้ำ วิชาสมณะวิปัสสนาเดินให้ถูกแนวนั้น ที่เดียว เข้าถึงธรรมกายให้ได้ เข้าถึงธรรมกายเป็นลำดับไป ยิ่งใหญ่ไพศาล นับประมาณไม่ได้ จะไปพบพระพุทธเจ้า พระนิพพาน พระอรหันต์ ก็ รู้ตัวทีเดียวว่า อ้อ..เราเกิดมาเป็นมนุษย์พบพระพุทธศาสนา ได้รู้จักของจริง เห็นของจริงอย่างนี้ ไม่เสียทีที่พ่อแม่อาบน้ำป้อนข้าวมา อุ้มท้องมา ไม่หนักเปล่า แม้บุคคลที่จะทรมานไว้ด้วยเคียวเกล้าก็ไม่เมื่อยเปล่า ไม่หนักเปล่า

ได้ชื่อว่าเป็นคนมีปัญญา ประกอบคุณสมบัติยิ่งใหญ่ไพศาลใส่อัตมาของตนได้ ไม่เสียทีที่เกิดมาเป็นมนุษย์พบพระพุทธศาสนา

จากพระธรรมเทศนาเรื่อง “สุขที่ลี้ลับปรารถนาจะพึงได้”

๑๙ กันยายน ๒๕๓๗